

del termini de prescripció continguda a la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, aplicable al dret de l'administració per a determinar el deute tributari mitjançant l'oportuna liquidació, a l'acció per exigir el pagament dels deutes tributaris liquidats, a l'acció per a imposar sancions tributàries i al dret dels administrats a la devolució dels ingressos indeguts, en el sentit de preveure que, en cas d'interrupció de la prescripció, començarà a córrer de nou el termini fixat de tres anys des de la producció del fet interruptor, sense que es pugui computar el termini de temps transcorregut abans de la interrupció.

Amb aquesta finalitat, s'aprova la Llei de modificació de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996.

Article 1

Es modifica l'article 41 de la Llei de bases de l'ordenament tributari, de 19 de desembre de 1996, que queda redactat com segueix:

"Article 41. Interrupció del termini de prescripció

1. Els terminis de prescripció establerts a l'article 40.1, apartats a), b) i c), s'int interrompen en els següents supòsits:

a) Si el deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració, o si l'Administració exigeix al deutor el pagament, també de forma fefaent, dins un termini màxim de sis mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors assenyalats en l'apartat 1, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) Si l'Administració presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se.

2. El termini de prescripció referent a la devolució d'ingressos indeguts s'int interromp quan l'Administració reconeix el deute, amb notificació fefaent al creditor, o si aquest li n'exigeix el pagament també de forma fefaent.

3. La prescripció s'aplica d'ofici, mitjançant resolució de l'òrgan competent, sense necessitat que l'invoqui o formulï excepció l'interessat."

Disposició final

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la data de ser publicada al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Nosaltres els coprínceps la sancionem i promulguem i n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

François Hollande
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Llei 32/2012, del 22 de novembre, de modificació de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 22 de novembre del 2012 ha aprovat la següent:

Exposició de motius

L'objectiu fonamental de la Llei 10/2003 era establir un marc legal sòlid i suficient que permetés als comuns desenvolupar i exercir les seves competències tributàries i financeres determinades per la Constitució, en concordança amb el que estableixen la Llei de bases de l'ordenament tributari, la Llei general de les finances públiques i la Llei qualificada de competències dels comuns.

L'aplicació de la Llei durant aquests gairebé deu anys ha posat de manifest la necessitat d'introduir-hi modificacions puntuals per adaptar aquesta norma marc a les necessitats i exigències actuals dels comuns.

Durant aquests anys s'ha vist que tenir en compte únicament un any, el darrer, a l'hora de determinar la quantia màxima d'endeutament suposa exposar-se molt a la volatilitat dels ingressos anyals dels comuns en relació amb certs tipus d'ingressos, com ara l'impost sobre transmissions patrimonials immobiliàries i l'impost sobre la construcció. Per aquest motiu, aquest Projecte de Llei introdueix que el període que es prengui en compte per al càlcul de la quantia màxima d'endeutament no sigui d'un sol any sinó un termini més llarg; en concret, es proposa un termini de tres anys, que ha de permetre acomodar el límit màxim no segons el que passi en un exercici sinó dins d'aquest termini més ampli.

Una altra modificació és la que fa referència a l'impost sobre la propietat edificada, que per calcular la base de tributació no diferencia entre la superfície destinada exclusivament a habitatge i la superfície destinada a terrasses, aparcament o trasters.

També s'han introduït dues modificacions que fan referència a l'impost sobre activitats comercials, empresarials i professionals. Per una banda, permet establir una bonificació durant els dos primers anys per l'inici de noves activitats i per una altra banda, modifica la forma de calcular el còmput de la superfície accessòria a la superfície d'explotació i fixa un percentatge màxim en lloc d'un percentatge fix. En aquest sentit la Llei delega al comú el percentatge de la bonificació aplicable dins dels termes que estableix aquesta Llei. Això suposa no perjudicar certs tipus d'activitats que compten amb espais oberts dels quals no obtenen la mateixa rendibilitat.

Per acabar, es modifica el termini de prescripció perquè els comuns puguin disposar del termini suficient per cobrar els seus drets econòmics, mentre no hi hagi una normativa que possibiliti l'execució dels actes administratius per part de la mateixa Administració.

Aquesta Llei es compon de 5 articles i una disposició final.

Article 1

Es modifica l'apartat 5 de l'article 30 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“5. Base de tributació: La base de tributació es determina en funció dels metres quadrats de superfície del bé immoble.

Quan la propietat immobiliària és edificada, la superfície del bé immoble correspon a la superfície total construïda i es pondera per un índex de localització.

No obstant el previst en l'apartat anterior, en els casos d'espais construïts dedicats a terrasses, aparcaments, trasers només es computa com a propietat edificada com a màxim el 40% de la superfície d'aquests espais:

Quan la propietat immobiliària és no edificada, la superfície del bé immoble es pondera per un coeficient de qualificació urbanística.

Els comuns estableixen una escala d'índexs de localització per tal de considerar la categoria del lloc o el carrer on es troba situat el bé immoble.

El valor dels índexs de localització se situa entre 0,5 i 2.

La classificació dels llocs o els carrers de cada parròquia s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en què es distingeix un nombre màxim de cinc categories.

Igualment, els comuns estableixen uns coeficients per tal de considerar la qualificació urbanística de la zona on es troba radicada el bé immoble no edificat.

El valor dels coeficients de qualificació urbanística se situa entre 0,5 i 2.

La qualificació urbanística dels béns immobles no edificats s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en funció de les categories següents:

- a) Sòl urbà
- b) Sòl urbanitzable
- c) Sòl no urbanitzable”

Article 2

Es modifica l'apartat 5 de l'article 32 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“5. Base de tributació: La base de tributació es determina en funció dels metres quadrats de la superfície d'ex-

plotació ponderada per un índex de localització.

La superfície d'explotació és la superfície total dels locals destinats a la realització de l'activitat, expressada en metres quadrats i, si és el cas, mitjançant la suma de totes les seves plantes. Tanmateix, en els casos següents només es pot prendre com a màxim com a superfície d'explotació el 40% de la superfície:

Superfície no construïda o descoberta dedicada al dipòsit de matèries primeres o productes de qualsevol classe, i, en general, a qualsevol aspecte de l'activitat de què es tracti, inclosos els aspectes accessoris o complementaris d'aquesta activitat, com la superfície ocupada per vials, jardins, zones de seguretat, etc.

Superfície construïda o coberta dels magatzems i dipòsits de tots tipus.

Superfície dels aparcaments coberts o descoberts, sempre que l'activitat desenvolupada a títol principal no sigui d'aparcament.

Els comuns han d'establir una escala d'índexs de localització per tal de considerar la categoria del lloc o del carrer on radiqui cada activitat econòmica.

El valor dels índexs de localització se situa entre 0,5 i 2.

La classificació dels llocs o els carrers de cada parròquia s'estableix en l'ordinació tributària comunal, en què es distingeix un nombre màxim de cinc categories.”

Article 3

Es modifica l'apartat 7 de l'article 32 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“7. Quota tributària: La quota tributària de l'impost de radicació d'activitats comercials, empresarials i professionals resulta d'aplicar a la base de tributació el tipus de gravamen.

No obstant l'establert en el paràgraf anterior, s'estableix una quota tributària mínima aplicant el tipus de gravamen que correspongui al resultat de multiplicar l'índex de localització per 20 metres quadrats, així com una quota tributària màxima de 300.000 euros.

Tanmateix, en el cas d'empresaris que iniciïn una nova activitat comercial, empresarial o professional, l'obligat tributari es pot beneficiar de les bonificacions següents.

a) Reducció de fins al 100% de les quotes tributàries que es meritin durant els primers dotze mesos a comptar des de l'inici de l'activitat.

b) Reducció de fins al 50% de les quotes tributàries que es meritin durant els dotze mesos següents a l'inici de l'activitat i fins a un total de 24 mesos posterior a l'esmentat inici de l'activitat.

L'ordinació comunal regularà la bonificació aplicable en cada cas dins dels límits que estableix aquesta Llei.

Aquesta bonificació no s'aplica en cas que l'activitat hagi estat exercida amb anterioritat, encara que sigui com a conseqüència d'un canvi de titularitat.

Article 4

Es modifica l'article 47 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

“Article 47

Quantia màxima de l'endeutament

1. L'import total de les operacions d'endeutament referides a l'article 43 no pot excedir el 200% de la mitja dels ingressos totals liquidats en els pressupostos de l'Administració comunal corresponent als tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació del patrimoni.

2. La càrrega financera anual no pot excedir el 20% de la mitjana dels ingressos totals liquidats en el pressupost de l'Administració comunal dels tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació de patrimoni. La càrrega financera consisteix en la suma de les quantitats destinades, en cada exercici, al pagament de les anualitats, dels interessos i de les comissions financeres corresponents a les operacions de crèdit, inclosos els imports relatius a la possible efectivitat dels avals.

La càrrega financera inclou la corresponent a les societats públiques participades per l'Administració comunal segons els comptes auditats de l'any natural immediatament anterior, proporcionalment al percentatge de participació. El càlcul d'aquesta càrrega financera es determina d'acord amb el paràgraf anterior.

Per a les altres societats participades per l'Administració comunal referides a l'apartat 1 c) de l'article 43, la càrrega financera es calcula proporcionalment al percentatge de participació en el seu capital social, ponderant-la per la part de l'endeutament de la societat esmentada que computa a efectes del càlcul de l'endeutament comunal, respecte al seu endeutament total. El càlcul d'aquesta càrrega financera es determina d'acord amb el segon paràgraf d'aquest apartat.

3. L'import total de les operacions d'endeutament a curt termini no pot excedir el 40% de la mitjana dels ingressos totals liquidats en el pressupost de l'Administració comunal dels tres anys naturals immediatament anteriors al de formalització de les operacions, excloent-ne el mateix endeutament i els ingressos procedents de l'alienació de patrimoni.

4. El comú que superi qualsevol dels límits establerts en els apartats 1 i 2 anteriors rep la participació dels ingressos de l'Estat en el pressupost de l'any següent que es conegui la desviació, reduïda en un import igual a l'excés d'endeutament sobre el límit establert. Aquest import és dipositat a l'INAF fins al moment en què el comú compleixi els límits establerts.

5. El Tribunal de Comptes informa el Consell General de la quantia d'endeutament i de la situació de cada comú."

Article 5

Es modifica l'apartat 2 de l'article 56 de la Llei 10/2003, del 27 de juny, de les finances comunals, amb la redacció següent:

"2. La prescripció s'interromp si:

a) *El deutor reconeix el deute de forma fefaent davant l'Administració comunal, o si l'Administració comunal exigeix al deutor el pagament, també de forma fefaent, dins un termini*

màxim de sis mesos a comptar de la data del fet generador del deute en favor de l'Administració comunal.

En aquests supòsits, la interrupció de la prescripció comporta que comenci a córrer un nou termini improrrogable de tres anys des de la producció d'un dels fets interruptors, sense que es pugui computar el termini de temps abans de la interrupció.

b) L'Administració comunal presenta una demanda d'execució del deute tributari o sanció tributària a l'òrgan judicial competent.

En aquest supòsit, la interrupció comporta que s'afegeixi un nou termini improrrogable de sis mesos al termini de prescripció que manca per exhaurir-se."

Disposició final. Entrada en vigor

Aquesta Llei entra en vigor l'endemà de ser publicada al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Casa de la Vall, 22 de novembre del 2012

Vicenç Mateu Zamora
Síndic General

Nosaltres els coprínceps la sancionem i promulguem i n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell

Copríncep d'Andorra

François Hollande
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Llei 33/2012, del 22 de novembre, del règim de franquícies duaneres

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 22 de novembre del 2012 ha aprovat la següent:

Llei 33/2012, del 22 de novembre, del règim de franquícies duaneres

Exposició de motius

El Principat d'Andorra, amb la signatura de l'Acord en forma d'intercanvi de cartes entre el Principat d'Andorra i la Comunitat Econòmica Europea, del

28 de juny de 1990, es va comprometre a aplicar el mateix règim de franquícies que la Unió Europea respecte a les mercaderies que provenen de països tercers.

Aquesta obligació es reafirma en la Decisió 1/2003 del Comitè Mixt CE-Andorra, del 3 de setembre del 2003. L'article 3, apartat 2 b) exigeix que Andorra, per al bon funcionament de la Unió Duanera, adapti les disposicions nacionals a la normativa comunitària relativa a les franquícies duaneres, per eliminar les divergències existents, amb l'objectiu de tenir un règim únic i que tothom es pugui beneficiar dels mateixos avantatges en tot el territori de la Unió Duanera. Ara bé, s'ha de tenir en compte que l'harmonització necessària del règim de franquícies duaneres no pot ser un obstacle per a l'establiment de franquícies particulars en virtut d'acords internacionals.

Fins avui no hi ha hagut cap norma de transposició en l'ordenament jurídic nacional del règim de franquícies comunitàries. Les disposicions duaneres aplicables a les mercaderies importades al Principat d'Andorra no tenen en compte les circumstàncies particulars que presenten certes operacions desproveïdes generalment de caràcter comercial i convé preveure, tal com fan la majoria de legislacions duaneres, que aquestes importacions es puguin beneficiar d'un règim de franquícies que exonerin les mercaderies objecte d'importació de l'aplicació dels drets i de les taxes duaneres.

L'absència, de normativa de transposició de les disposicions duaneres comunitàries, genera una inseguretat jurídica davant dels administrats. Convé doncs solucionar aquesta mancança en la regulació de les franquícies, aprovant una llei que compleixi amb els compromisos adquirits, i sobretot que garanteixi la transparència i la seguretat jurídica necessàries per als operadors.

En l'elaboració d'aquesta Llei s'han tingut en compte les directrius de l'Organització Mundial de les Duanes en matèria d'admissions en franquícia de drets i taxes a la importació establertes en el Conveni internacional per a la simplificació i l'harmonització dels